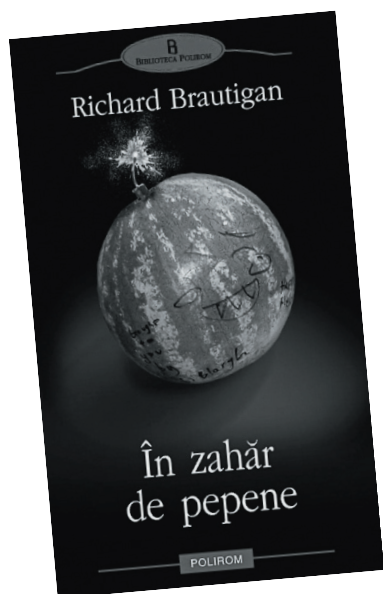

În zahăr de pepene

VOCEA GENERAȚIEI HIPPY

Recent am citit *În zahăr de pepene*, de Richard Brautigan. Mi-a luat câteva lecții plictisitoare de la liceu ca să o termin. E un roman ce poate fi lecturat cu ușurință de orice cititor în câteva ore. M-a prins din prima pagină stilul abrupt și simplu, dar nu simplist. Am descoperit un stil nou și nu risc să spun: genial, practic imposibil de imitat.

O lume ruptă de realitate, și totuși plină de rămășițe din ea. Și nu numai rămășițe, dar și sentimente, obiceiuri. Naratorul, el și eroul principal, nu are nume, dar este unicul om care scrie din micro-societatea creată acolo, și cred că scrie anume acest roman, despre ei toți. De la început ne prezintă o listă despre cine și despre ce va fi

cartea pe care urmează să o citim, dar nu ne epuizează în niciun fel interesul.

În această lume creată de narator totul pare ciudat și neverosimil, și el povestește diverse întâmplări neobișnuite cu aerul cel mai natural din lume. Nu ezit să dau un exemplu tuturor celor cărora le recomand această carte, e ceva gen „Azi la prânz am mâncat luceferi cu sare și pâine neagră. Au fost buni”.

Ce e deosebit în cartea *În zahăr de pepene*? În acest roman universul e bolnav de simplu și totodată plin de semnificații. Ne aflăm într-o societate total diferită de cea pe care o cunoaștem. O societate ce pare a fi ruptă din civilizație sau chiar rămasă după dispariția acesteia și care își duce traiul într-o simplitate extremă. Ceva reprezentativ este Uzina Uitată. Uzina în care se pierd milioane de lucruri uitate și necunoscute, lucruri, în fond, false. Acolo e unicul loc din oraș unde te poți rătăci. Așa cum și fac unele personaje care merg prea des acolo. În rest, orașul este adormit. Adormit și când se mișcă. Această lume mi-a amintit de *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* de Haruki Murakami. Însă orașul de acolo e mai trist și mai interiorizat.

Lumea din roman este construită din zahăr de pepene. Peste tot, zahăr de pepene. Ciudat, nu? Uși, ferestre, poduri, ulei pentru lămpi, sentimente. Totul este stăpânit de o pace adormită, o pace de mormânt. Nu degeaba nopțile sunt luminate de morți, din coșciugele lor cu mucegai de la fundul râului.

Nimic nu mișcă, în afară de personajele care fac acest efort, uneori, pentru a mânca la MOARTE, un fel de casă, cafea, în care vin toți și toți au camere. De asemenea, toți au și barăci, unde se izolează.

Totuși, o prezență obsedantă sunt tigrii, tigrii care au trăit în aceste locuri, dar nu au supraviețuit. Ca niște ființe care au venit de niciunde și tot așa au dispărut în nicăieri. Dar ei revin în gândurile și în visele personajelor ca niște memorii din altă lume, ca niște răni vechi ce țin să-ți amintească că nu poți uita totul, că ei mai există și mai dor. Prezența acestor carnivori transformă moartea într-un simplu fapt. În ceva natural, ceva de ce n-are cum să-ți fie frică, pentru că trebuie să se întâmple. După înmormântări se dansează, e tradiție.

Supranumit roman-distopie și declarat o operă desăvârșită de mai mulți critici, *În zahăr de pepene* poate fi citit oricând și de multe ori, pentru că te prinde ca un drog.

Richard Brautigan, declarat deopotrivă „ultimul reprezentant al generației beat” și „vocea generației hippy”, a făcut întotdeauna figură aparte în cadrul oricărei mișcări. *În zahăr de pepene*, un roman de mare succes, îi apare în 1969. Sunt sigură că nu este ultima oară când am citit această carte, pentru că deja mi-e dor de lumea ei diferită și stranie, ceea ce mi se întâmplă rar. Astfel, îl recomand tuturor cititorilor. Lectură cât mai savuroasă!